

zadnje smo zapeli še mojo najljubšo: »Zabučale gore, zašumeli lesi, oj, mladost, ti moja, kam odšla si, kje si...?«

Sredi noči so se vsi odpeljali, midva pa sva romala skozi noč...

Dolga, dolga je bila pot in nepozabno lepa, čeprav sta naju spremljala jok in kletev spoznanja, da je svet grd in krut, da je vse več »sluzastih« ljudi, izrodov človeštva...

Vsa ta žalostna spoznanja je olepšal tvoj nežni objem in tvoj pogum, da se danes tudi za naju začenja nov dan...

Tako sva z roko v roki stopila na prag in gledala rojstvo jutra in novega dne...

Zvezde so ugašale, v drevju je rahlo pel veter, oglasile so se prve ptice, izza nizkega griča je na nebo priplavalo veliko, rdeče sonce...

»Ti si sonce,« so bile tvoje prve besede, ko sva zamaknjena zrla v to čudo narave, ki jo neskončno ljubiva in nosiva v svojih srcih...

Ne išči

Ne išči v meni
več čustev ljubezni,
ker sam si ta čustva zatrl;
ko sem te vdano,
nežno ljubila,
ko sem želela te,
za kanček ljubezni prosila,
si me zavrnil
in brez slovesa odšel.

Zdaj, ko si sam,
ubog in nesrečen,
zdaj, ko je ranjeno
tvoje srce,
spomnil si se
moje ljubezni,
da bi olajšala tvoje gorje.

Rada, o rada bi te ljubila,
rada lajšala tvojo bi bol;
rada, o rada bi pozabila
na leta samote
in svoj prazen dom.
A moje srce
je v bolesti umrlo
in zdaj,
zdaj je prepozno za vse...

JOŽE PETERNELJ

Andraž in Dolinci

(Odlomek)

Štefan si je mel roke, ker se je prav na njegov godovni dan zbralo skupaj toliko Dolincev. Manjkala sta le Andraž in Lukež, ki še nista pomirila jeze od prejšnjega plesa.

Brat Jaka pa se je bolj kislo držal ob peči in videti je bilo, da sta se s Štefanom tudi ta dan že ravsnila zaradi bajte.